

kynde Guds Være i Valgmenighederne, jo ikke blot ere de Samme, som kunne forkynde det i enhver anden Menighed i Landet, men at det endog er Mænd, som have forkyndt det, at det altsaa i det Væsentlige ere de samme Mænd, som forkynde Væren for de forskjellige Arter af Menigheder, om de ogsaa ere noget forskjelligt stillede. Men hvor skulde saa en saadan Forvanskning komme fra? Seg kan dog ikke tvivle paa, at Mænd, der tænke saa skarpt som de, der have underskrevet denne Yttring, maae have knyttet en bestemt Tanke til den, og ved at gennemgaae Lovforslaget, som det nu foreligger for os, kommende fra Folkethinget, har jeg da tænkt mig, at de have fundet, at der var en ganske lille Bagbør paa det, gennem hvilken man kunde slippe ud. Seg har herved Bestemmelsen i dets § 3 for Die. De Herrer ville erindre, at Lovforslaget, som det blev forelagt for Folkethinget, indskrænkede de Rempelser, som særlige Forhold kunde gjøre hensigtsmæssige, og som Kirke- og Underviisningsministeren efter Andragende fra den vedkommende Menighed og dens Præst skulde kunne tilstaae efter egen Besøielse til saadanne, der havde Hensyn til Tiden for Gudstjenesten, til de kirkelige Handlingers Foretagelse, til Kirkebygningen osv., altsaa til reent ydre Forhold, hvorimod denne Indskrænkning er bortfalden i Lovforslaget, som det nu foreligger. Det kunde jo nu altsaa muligviis siges, at man kunde tænke sig det Tilfælde, at en Menighed og dens Præst virkelig i et Andragende til Kirke- og Underviisningsministeren begjærede saadanne Rempelser og saadanne Undtagelser, der ingenlunde kunde bestaae med den almindelige Kirkeordning, eller som maaskee ligesvem, for at bruge det tidligere nævnte Udtryk, gif ud paa at forvanske Kirkelæren, og det kunde jo ligeledes muligviis — naar man gaaer til den yderste Grad af Muligheder — tænkes, at Kirke- og Underviisningsministeren, uden at høre vedkommende kirkelige Tilsyn, kunde give en saadan Tilladelse; men, naar man undtager dette lille Punkt, der dog ikke er Andet end en Bagbør, som med Lethed maa kunne mures til, inden vi sende Sagen videre, saa seer jeg, som sagt, ikke, at man med den nøieste og

strengeste Indgaaen paa Sagen kan finde nogen tænkelig Anledning til at nære Frygt for, at Hjælpemenighederne skulde kunne bidrage til at forvanske Kirkelæren.

Uden jeg slutter dette Foredrag, som er blevet en Deel udførligere, end jeg havde haat til Hensigt, og hvorved jeg frygter for at have opholdt Thingets Tid temmelig længe, maa jeg kun endnu gjøre en eneste Bemærkning. Det berørte mig ikke behageligt ifjor, da vi vare samlede her, at et Andragende fra Kjøbenhavns Præster, eller i alt Fald fra et Fleertal af dem, først kom frem, efterat den da foreliggende tilsvarende Sag havde forladt det andet Thing og var kommen til os. Dette har imidlertid gjentaget sig iaar. Ogsaa iaar have vi, efterat Sagen er gaaet sin Vandring gennem det andet Thing, under hvilken der har været den fuldkomne Leilighed for Alle og Enhver, der ønskede at henvende sig til Rigsdagen om denne Sag, til at forberede og udføre disse Skridt, efterat Sagen altsaa har gennemgaaet denne den første Deel af sin Vane, og netop i samme Dieblid, som den er kommen til os, modtaget en lignende Henvendelse til Rigsdagen. Seg synes, at dette maa virke ubehageligt ikke blot paa det andet Things, men ogsaa paa dette Things Medlemmer; jeg synes, at det maa stille de Herrer, der have skrevet og indgivet et saadant Andragende, i en skæv Stilling, men fremfor Alt, at det maa virke skadende, hæmmende og ubehageligt paa dette Things Beslutninger. Thi Intet kan dog være dette Thing ubehageligere, end at man skulde kunne falde paa at sige, at der var gjort Forsøg paa at skræmme det, og at dette Forsøg maaskee virkelig kunde lykkes (Stemmer: Na, nei!).

Formanden: Jeg beklager, at den sidste Yttring er fremkommen fra det ærede Medlem.

Bindesboll: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.